

Kralj Matjaž.

Besede zložila *Vida*.

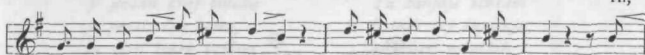
Živahno.

Uglasbil *K. Jeraj*.

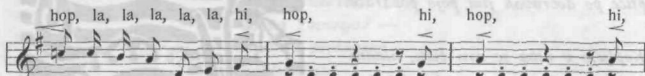

Kralj Matjaž, ju-nak slo - venski, kralj Matjaž, ki v go-ri spi,
I. glas: Mi - li - jon vo - ja-kov i - ma, vsi krog njega zbrani so,
Jaz pa se - dem na ko - nji - ča in po - ja - ham v goro to

Hi,

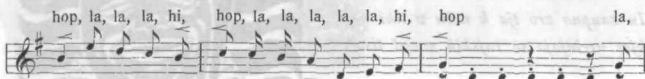

strašne si - ve br-ke i - ma, dol - ge ce - le me-tre tri!
I. glas: ra - di bi se vojsko - va - li, pa pre-več za - spa-ni so,
in po - cu-kam kralj-Mat-ja-ža za musta-ce in bra - do!

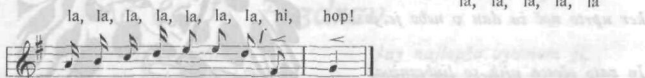

hop, la, la, la, la, la, hi, hop, hi, hop, hi,

II. glas: la, la, la, la, la la, la, la, la, la.

hop, la, la, la, hi, hop, la, la, la, la, la, hi, hop la,

la, la, la, la, la, la, la, hi, hop!

Zlata poroka v cesarski rodbini.

Prvikrat so praznovali letos v cesarski rodbini zlato poroko. Dne 21. svečna t. l. je namreč minilo petdeset let, odkar se je poročil nadvojvoda Rainer z nadvojvodinjo Marijo. In tega dne so obhajali spomin na poročni dan, obhajali so —

kakor pravimo — zlato poroko. Te redke slavnosti so se udeležili poleg cesarja vsi avstrijski nadvojvode in nadvojvodinje ter mnogo druge odlične gospode. Ob tej priliki je daroval nadvojvoda Rainer več tisoč kron za dobrotelne namene ter se je zopet pokazal dobrotornega in plemenitega. In z dobrotornimi in pleme-

nitimi dejanji je prepleteno vse njegovo življenje. Nadvojvoda Rainer je pokrovitelj pre mnogih učenih in dobrotvornih društev, tako tudi društva za deška ročna dela.

Petindvajsetletnica papeževanja.

Dne 20. svečna se je začelo petindvajseto leto, odkar je zasedel stol sv. Petra Leon XIII., sedanjí papež. Ob tej priliki so došle sivolasemu papežu iz vseh delov sveta in od vseh vladarjev presrčne čestitke, a pobožni verniki molijo za cerkvenega poglavarja. — »Zvonček« je priobčil že v I. letniku na str. 73. o priliki devetdesetletnice rojstva Leona XIII. njegovo sliko z životopisom, na kar opozarjamo svoje bralce.

Premeten vrabec.

Pozno jeseni, ko je vse zunaj pusto in prazno, prede tudi vrabcem trda za hrano in stanovanje. Tako je povsod po svetu, koder zavladajo mrzli jesenski vetrovi. Tako je tudi daleč tam na cesarskem Dunaju. Tudi na cesarskem Dunaju odpade listje z drevja, in gole veje štrle v megleni zrak, in lačni in prezebli vrabci čivkajo po zapuščenih vrtovih. Na Dunaju pa stoji tudi veliko in ponosno poslopje z visokimi stebri in svetlimi dvoranami, kjer se zbirajo k posvetovanjem državni poslanci vseh avstrijskih dežel. To veliko in ponosno poslopje je državna zbornica. In pomislite! Bil je pozno jeseni na Dunaju vrabec, ki se mu je zatožilo po toplem solncu in dobrih založkih. In kamorkoli se mu je ozrlo predržno očesce — nikjer ničesar za lačni kljunček, nikjer udobnega prostorčka za prezebli kožušček! Joj, to vam je žalostno! Ali premeteni ptiček jo je vendarle pogodil! »Kaj velja«, si je mislil prekanjenec, »če bi bil zopet nekoliko predrzen?« — Smuk! — skozi široka vrata, in bil je v velikem in ponosnem poslopju z visokimi stebri in svetlimi dvoranami. Ah, sedaj mu je pa bilo dobro! Imel je lep, prav gosposki dom in hrane toliko, da mu je je preostajalo. Državni poslanci in sluge v državni zbornici so se brž spriznili z drobnim gostom. Donašali so mu na določeno mesto krušnih drobtin in zrnja in lepe, sveže vode. In vrabec-gospod se je mastil in letal po svetlem prostoru kakor bi bil doma pod svojo streho. Hvaležno in ljubeče je pogledaval s prijaznim očescem svoje dobrotnike — pa le bolj od daleč. Nezaupen ptiček je vrabec. In če se mu je katerakoli roka le preveč približala — frrr! — pa vam je zletel visoko pod strop, sedel tamkaj na kamenit okrasek in zapel predse: »Čiv, čiv, čiv!« Mislil je reči: »Saj me ne boste, visoki gospodje!« — Dobro se mu je goj-dilo malone vso dolgo zimo. In že se je veselil ptičji gospodek toplih pomladanskih dni, ko bo zopet razvil naglo perut tjakaj

na brsteče in zeleneče vrtove. Dobro se mu je godilo, in nihče mu ni zavidal tega. Ali — joj, joj! Nekega jutra so našli prstovoljnega jetnika na tleh — mrtvega! Pa zakaj je umrl? Zdravniki so rekli: »Pre-dobro se mu je godilo!«

Največja mesta.

Največja mesta na svetu so: London (brez predmestij 4,598.000 prebivalcev), Novi Jork (3,437.000 preb.), Pariz (2,714.000 preb.), Kanton (2,500.000 preb.), Berlin (1,884.000 preb.), Čikago (1,699.000 prebivalcev), Dunaj (1,675.000 preb.), Peking (1,600.000 preb.), Tokijo (1,440.000 preb.), Carigrad (1,125.000 preb.), Moskva (1,036.000 preb.), Budimpešta (729.000 preb.), Hamburg (706.000 preb.), Varšava (638.000 preb.), Neapel (544.000 preb.), Amsterdam (521.000 preb.), Rim (512.000 preb.), Madrid (512.000 preb.), Praga (475.000 preb.).

Koliko pisem dobivajo vladarji?

Papež Leon XIII. dobiva največ pisem. Pravijo, da do 22.000 časopisov, pisem in drugih poštnih pošiljatev na dan. V papeževem dvoru je 40 oseb, ki ta pisma bero in nanje odgovarjajo. Angleški kralj Edvard VII. prejema na dan do 3000 časopisov in 1000 pisem. Nemški cesar in ruski car dobivata na dan do 600 pisem. Naš cesar sprejme vsak dan do 300 pisem in časopisov.

Najkrajše ime.

Na Francoskem živi človek, ki se zove samo *M.* Podpisuje se torej s samo črko *M.* To je vsekakor najkrajše ime na svetu.

Imena ameriških mest.

V Ameriki dajejo novosezidanim mestom kaj čudna imena. V Teksasu se imenujeta dve mesti kratko *K.* v Tennessee se pa imenuje neko mesto *ABC.* Druga mesta imajo imena grške abecede, n. pr.: Alfa, Omega, Kapa, Delta, Theta. Nekatera mesta pa imajo tudi latinska imena, kakor: Nihil, Urbs, Summus, Optima, Vox, Duo, Ego, Amicus, Pax, Exitus. Pa tudi nekatera krstna imena so čudna. Neki Američan je imel pet hčera, ki jim je dal ta-le imena: Evropa, Azija, Afrika, Amerika in Avstralija. — To je pač čisto ameriško!

Čednosti.

Čednosti so se vrnile k Bogu. V se-strski ljubezni so kramljale med seboj — druga drugo so dobro poznale. Samo dve sta si bili popolnoma tuji. Gospod se je temu čudil, saj bi bilo prirodno, da bi se morali v življenju mnogokrat srečati. A ker se to vendar nikdar ni bilo zgodilo, je

Bog drugo drugi predstavil. Bili sta do-
brota in hvaležnost.

Anka Z.

Staro drevo.

V Meksiki raste drevo, ki soui v vrsto
cipres. Deblo tega drevesa meri v obsegu
49 metrov. Pravijo, da je to drevo staro
do 1000 let.

Današnja številko

krasi 12 podob, ki je vse izdelal g. Ivan
Vavpotič, naš odlični umetnik in »Zvon-
čkov«[»] sodruđnik. Nekatere slike sodijo k
posameznim spisom, druge govore same
zase. Ako kdo česa ne ume, naj nas vpraša.
Povemo mu prihodnjič. — Vsem svojim
prijateljem in naročnikom želimo **vesele**
velikonočne praznike!

Polkovnik in vojaki.

Računska šala. Priobčil *Ivan Podgornik.*

Bilo je za vojske. Polkovnik je premagal s svojimi vojaki sovražno krdelo. Po
hudi bitki so se razmestili utrujeni vojaki po vaških hišah, da ležejo k počitku. Pol-
kovnik sam je bival s 16 vojaki v hiši, ki je imela devetero sob. V srednji je stanoval
on, a po ostalih so se razmestili njegovi vojaki, tako da jih je bilo z vsake strani nje-
govе sobe po sedem. Ko zapove, da v to hišo nikogar več ne puste, leže spat.

Ker je pa bilo po vasi premalo prostora, pridejo še štirje
vojaki pred to hišo in prosijo tovariše, da jim odpro. Dasi je
polkovnik strogo zapovedal, da nikogar več ne spuste v hišo,
vendar sprejmo tudi to četvorico. Ko je bilo okolo polnoči, pre-
gleda polkovnik vse prostore, a dobi z vsake strani zopet le po
sedem vojakov. — Drugo noč sprejmo še četvero vojakov v hišo,
a ko polkovnik ponoči pregleda prostore, dobi z vsake strani
zopet le po sedem vojakov.

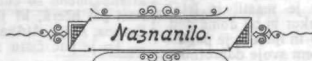
Kako so vojaki razmestili svoje tovariše prvo in kako
drugo noč, da jih je bilo vselej z vsake strani po sedem kakor prej, ko jih je bilo
samo šestnajst?

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v tretji številki.

**Kdor dolgo leži,
lenobo redi.**

Prav so jo rešili: Slavica Horvat v Žalcu; Leopoldina Kovčca, Gabrijela Gartner, Ana Urbas in Marija
Podboj, učenke v Planini; Leon Jelenc, dijak v Ljubljani; Ludvik Kociper, Vincenc Polak, Alojz Stampar, učenci v
Svetinjah pri Ormožu; Maks Kovačič, učenec pri Sv. Trojici v Sl. Goricah; Ana Jurko, Tereza Napotnik, Anica Na-
potnik, Veronika Gande, učenke v Trepnjah; Zlatko Verbič, učenec v Bistri pri Borovnici; Ema Jost, Marija Rozine,
Zofija Jaškar, Matilda Volavšek, učenke v šoli v Loki pri Žusmu; Julika Polc, Polonica Mlakar, Mici Prosenak v
Trepnjah; Marija Urbancič, Marija Gatsch, učenki, Franciška Urbas, Jože Divjak, Anton Peteln, učenca v Gor.
Logatcu.

*Današnja številko smo dali natisniti v nekoliko več izvodih, da jo lahko kupijo tisti
nenaročniki, ki jih veseli lepa slovenska knjiga. Naš upravnik pošlje današnja številko vsa-
komur, ki mu vroči 1 K. Kdor jo želi kupiti, naj se **tako**j zgleda, ker nam zaloga
lahko kmalu poide.*

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrť leta 1 K
25 h. — Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik je **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. —
Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gaugl**, Dunaj (Wien), VIII., Josefstädterstrasse Nr. 14, II., II./49.